

L'Oriol: Aventures Majestueuses a la Muntanya

By litlab with ChatGPT

Capítol 1: Pròleg

L'Oriol sempre havia estat un amant de les muntanyes. Des de que era un nen, la seva fascinació pel altipàcil paisatge de pujols, penya-segats, rius serpentejants i prat verd, lluny de la bulliciosa ciutat, era tan gran com la seva ànima inquiet. Sentia una forta connexió amb la natura, com si alguns poders misteriosos el cridessin cap a aquells llocs llunyans.

Avui, com a home adult, Oriol torna a posar un peu en aquest territori salvatge. Les seves arrugues incrementades i les cicatrius adquirides al llarg dels anys no són res més que testimonis de la seva vida, després de haver afrontat tempestes, accidents i situacions difícils que haurien feblegit a qualsevol altre. Però a ell li havien donat aquesta mirada serena i decidida que només tenen aquells que han conegut la duresa del món i no han deixat de lluitar.

Camina pels estrets senders de la muntanya, escoltant la cadenciosa sinfonia de la natura: el xiuxiueig de la brisa que agita suament el roseral, el cant del riuet que baixa per la vall, el murmuri dels arbres regits per aquella immensitat verda. Aquest món, ple d'harmonia i bell traça un somriure en els llavis de l'Oriol. Ho sent tot .

-Oriol! -escolta una veu coneguda al seu darrere.

Gira la cara per veure qui crida. És el Roger, el seu bon amic d'aventures de la infància, que també comparteix la passió per la muntanya.

-Haurem de fer-li front aquesta vegada! -Roger fa un gest amb el cap cap a la muntanya que tenen davant.

Els seus ulls observen l'objectiu: un pic altíssim, amb cims nevats que semblen tocar el cel. Un repte a què encara no s'havien enfrontat, però el desafiament els excita. Tot i que la muntanya es presenta imponent, la seva silueta majestuosa transmet un sentiment profund de respecte,

no de por.

La conversa entre l'Oriol i el Roger esdevenen animada. Parlen de la ruta que seguiran, dels ravals que hauran d'evitar, del material que porten. Amb ells hi ha una connexió profundament estreta, forjada per les situacions que han hagut d'afrontar junts i enfortida per l'estima mútua. Són germans de camins.

Mentre planegen, Oriol es troba amb una pregunta obstinada que l'ha perseguit des de fa temps: "Estic preparat?" Les dificultats de la vida l'han posat a prova, però la muntanya és diferent. No és un enemic que es pot derrotar, sinó una força de la natura amb la qual es ha d'aprendre a conviure i respectar.

Es debat internament. Potser tots els seus anys d'experiència en la muntanya no han estat més que un pobre preparatiu per a aquest desafiament. El dubte l'envaeix. Quan està a punt de deixar-se caure, el Roger li dóna una palmada a l'espatlla.

"Oriol, si no ho intentem mai ho sabrem."

La sinceritat en les paraules del seu amic el tranquil·litza. Però el dubte encara resideix, amagat sota la calma del moment.

Amb aquestes paraules, començà la seva gran aventura. Oriol, l'home de ferro que la muntanya havia format, ara faria un pas més enllà de les seves pròpies pors. Però la pregunta seguiria resonant: "Estic preparat?"

Amb el sol ponent-se a l'horitzó i la màgia de la natura envoltant-los, el primer capítol de la seva nova aventura començà. Tots dos homes, il·luminats per l'esplendidesa de l'última llum del dia, es tancaren a l'interior de la seva tenda, preparats per a la jornada del dia següent. I encara que l'obscuritat cobrés la muntanya, el valor que residia dins ells brillava amb una llum pròpia.

